

ἡμην λανθασμένος! Μετ' ὀλίγον εὐρήκα, ὅτι τσοῦ σημαίνει καὶ ἰσχυρὰν φερμότητα· τσοῦ θέλει νὰ εἶπῃ διηγοῦμαι· τσε εἶναι ἡ ἡώς· τσοῦ ἐννοεῖ συνειθίζω· τσοῦ φανερόν ἐστιν ὅτι χαμὸν στοιχήματος, κτλ. Ὁ καιρὸς ἤθελε μὲ λείψειν, ἂν ἐπεχείρουν νὰ καταγράψω ὅλας αὐτῆς τὰς σημασίας.

Ἐννοεῖται σχεδὸν ἀνυπερβλητὸς εἰς πάντα Εὐρωπαῖον εἶναι ἡ προφορὰ των· πᾶσα λέξις προφέρεται μὲ πέντε διαφόρους τόνους· οἱ τόνοι δὲ οὗτοι διακρίνονται δυσκολώτατα ἀπὸ τὸ ἀγύμναστον ὠτίον. Τὰ μονοσύλλαβα ταῦτα πετῶν μὲ ταχύτητα ἐξαισιον· παραμορφώνονται δὲ καὶ ἀκαταπαύστως δι' ἐκθλίψεων, αἰτινες μόλις ἀφίνουσι τὴν ἀπὸ δύο μονοσύλλαβα. Πεντήκοντα φορὰς τοῦλάχιστον ἀπήγγειλα τὴν διδασχὴν μου εἰς τὸν δούλον μου, πρὶν τὴν ἐκφωνήσω δημοσίᾳ· καὶ μ' ὄλον τοῦτο, μανθάνω ὅτι ἀπὸ τὰ δέκα μέρη τῆς ὁμιλίας μου (ὡς ἐκφράζονται οἱ Σῖναι) μόλις ἐκατάλαβαν τὰ τρία. Κατ' εὐτυχίαν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἔχουν φαντασιωτάτην ὑπομονήν· καὶ ἐκπλήττονται, ὅταν ξένος ἀμαθὴς ἐμπορέσῃ νὰ μάθῃ καὶ δύο μόνον λέξεις τῆς ἀλλοκότου γλώσσης των.'

Ο ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ ΚΑΙ Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ.

Ἡ ΜΗΤΗΡ τοῦ Οὐασιγκτῶνος, — ἥτις ἀπέμεινε χήρα, ἐνῶ ἦτον ἀκόμη δεκαετῆς ὁ ἀγαπητὸς υἱὸς τῆς, — εἶχεν εὐμορφὸν τι πωλάριον, τὸ ὁποῖον ὑπερετίμα· ἦτο μὲν ἀρκετὰ ἡλικιωμένον, ὥστε νὰ τὸ μεταχειρίζονται, ἀλλὰ κανεῖς δὲν εἶχε ποτὲ καθίσειν ἐπ' αὐτῆς, διότι τόσον ἦτον ἄγριον καὶ κακὸς, ὥστε οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τὸ ἀναβῆ, οὐδ' ἐπεχείρει τις νὰ τὸ καταδαμάσῃ. Ὁ Γεώργιος ἐπρόβαλεν εἰς τινὰς τῶν νέων αὐτοῦ συντρόφων νὰ πιάσωσι τὸ πωλάριον, καὶ νὰ τοῦ τὸ κρατῶσιν ἕως νὰ ἀναβῆ, λέγων ὅτι εἶχεν ἀποφασίσει νὰ κάμῃ ὅλα του τὰ δυνατὰ διὰ νὰ τὸ ἡμερώσῃ. Οἱ σύντροφοι ἔσπευξαν, — ἕ μίαν πρωΐαν μετ' ὀλίγον ἀφοῦ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, διώξαντες τὸ ἄγριον ζῶον εἰς περιφραγμὰ τι, ἐπέτυχαν ὑστερον ἀπὸ μεγάλους κόπους νὰ τοῦ βάλωσι τὸν χαλινόν. Ὁ Γεώργιος ἐπέταξεν ἀμέσως ἐπάνω εἰς τὰ νῶτά του· — τὸ στενοχωρημένον δὲ πωλάριον ἀνεπήδα εἰς τοὺς ἀνοικτοὺς ἀγρούς, ὄρθιον στεκόμενον, καὶ σφοδρῶς τινάσσον ἄνω κατὰ τὸν τράχηλον, διὰ νὰ ἀπορρίψῃ τὸ φορτίον. Ὁ τολμηρὸς ἀναβάτης ἐκράτει σταθερῶς τὸ κάθισμά του, καὶ ὁ ἀγὼν κατήντα πᾶσαν στιγμὴν τρομερότερος. Τέλος, τόσον ὀρμητικὸς ἐγένετο ὁ δρόμος τοῦ πωλαρίου, καὶ μὲ τόσον μανιακὴν ἀπελπισίαν ἐπροσπαθοῦσε ν' ἀποτινάξῃ τὸν νικητὴν αὐτοῦ, ὥστ' ἔσπασε μέγα

τι αἵματηρὸν ἀγγεῖον, καὶ ἀπέθανε παράντα. Ὁ Γεώργιος δὲν ἐβλάβη μὲν, ἀλλ' ἐστενοχωρήθη πολὺ διὰ τὸ ἀνέλπιστον τοῦτο τῆς ἀνδραγαθίας αὐτοῦ ἀποτέλεσμα. Ταχέως ἐφθασαν πρὸς αὐτὸν οἱ σύντροφοί του, καὶ ἶδαν νεκρὸν τὸ ὄρατον πωλάριον. 'Τί θέλει εἶπεῖν ἡ μήτηρ σε; ποῖος νὰ τῆς τὸ εἶπῃ;' ἦσαν οἱ πρῶτοι λόγοι των. Μετ' ὀλίγον ἐκαλέσθησαν ὅλοι εἰς τὸ πρόγευμα· ἀφοῦ δ' ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν, εἶπεν ἡ μήτηρ τοῦ Οὐασιγκτῶνος, 'Αἰ, κύριοι, ἴδετε ποῦποτε εἰς τὰς περιδιαβάσεις σας τὸ ὄρατον μου ἀνήμερον ἀλογάκιον;' Κανεῖς δὲν ἀπεκρίθη, καὶ ἡ μήτηρ ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν· τότε εἶπεν ὁ υἱὸς τῆς Γεώργιος, — 'Τὸ ἀνήμερόν σου ἀλογάκιον, μήτερ, ἐψόφησε.' Τὴν ἰστορήσῃ δὲ τὰ πάντα μὲ ἀκριβείαν. Χρῶμά τι δυσαρρεσκείας, τὸ ὁποῖον κατὰ πρῶτον ἔβαψε τὴν πατριάν τῆς, ἐπέρασε ταχέως· εἶπε δὲ μόνον μὲ ἀταραξίαν ψυχῆς ἡ σοφὴ μήτηρ, — 'Μὲ λυπεῖ ὁ χαμὸς τοῦ πωλαρίου, ἀλλὰ μὲ εὐφραίνει ὁ υἱὸς μου, ὅστις πάντοτε λέγει τὴν ἀλήθειαν.'

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΘΟΜΙΛΟΤΜΕΝΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

ἘΠΕΙΔΗ ἡ γλῶσσα εἶναι κοινὸν καὶ δημοτικὸν ὄλον τῶν ὁμογλώσσων κτῆμα, τόση μόνον ἐξουσία συγχωρεῖται εἰς τοὺς καλλωπιστὰς αὐτῆς, ὅση δὲν τοὺς κάμνει ἀκατανόητους εἰς τὸν ἀπαίδευτον λαόν. Εἶναι ὅμως καὶ πολλότατα περιστάσεις, ἀναγκάζουσαι τὸν γράφοντα νὰ μεταχειρίζεται καὶ λέξεις ἀγνώστους εἰς τοὺς πολλοὺς· ἀλλ' ἔχει καὶ τούτου θεραπείαν, ἂν φροντίξῃ νὰ τὰς θέτῃ εἰς τόπον, ὅπου τρόπον τινὰ σχολιάζονται ἀπὸ τὰς συνοδουσὰς λοιπὰς λέξεις, ἢ καὶ νὰ τὰς ἐξηγῇ μὲ ὑποσημείωσιν, διὰ νὰ γνωρίζονται εἰς τὸ ἐξῆς ἀπ' ὄλους. Ἄν ἦναι χρέος τῶν λογίων νὰ συγκαταβαίνωσιν εἰς τὴν ἄγνοιαν τῶν χυδαίων, διὰ νὰ μὴ ἀκούωσι κατὰ πᾶσαν ὥραν ἀπ' αὐτοὺς τὸ,

Ἄμαθέστερον πῶς εἶπῃ καὶ σαφέστερον,

χρεωστοῦν ὅμως καὶ οἱ χυδαῖοι νὰ ἀναβαίνωσι κατὰ μικρὸν πρὸς τοὺς λογιωτέρους, διὰ νὰ μὴ ἀποχυδαῖσθῶσιν ὀλοτέλα. Δὲν εἶναι δίκαιον οὐτ' οἱ ἰδιῶται νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὴν ἀκαταληψίαν τῆς γλώσσης, διὰ τὴν ἄλογον ὄρεξιν τῶν ζητούντων νὰ ἀναστήσωσι τὴν παλαιὰν γλῶσσαν, οὔτε πάλιν οἱ λόγοι νὰ καταφρονήσωσι, πρὸς χάριν τῶν ἀπαιδευτῶν, τὸν καλλωπισμὸν καὶ πλουτισμὸν τῆς γλώσσης. Ἡ ἀνάστασις εἶναι ἀδύνατος· μέρος τι μόνον ἀπὸ τὸν πλοῦτον τοῦ νεκροῦ τούτου μᾶς ἐσχηχρήθη νὰ κληρονομήσωμεν, καὶ νὰ συναρμώσωμεν μὲ τὴν κοινὴν γλῶσσαν. — ΚΟΡΑΗΣ.